

Sygn. akt I C 679/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Izabela Kosińska-Szota

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Wiejkut

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2021 roku w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa E. C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko M. T.

o zapłatę 13 435,46 zł

I. zasądza od pozwanej M. T. na rzecz strony powodowej E. C. Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G. kwotę 13 435,46 zł (trzydzieści tysięcy czterysta trzydzieści pięć zł 46/100) z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych od kwoty 11 386,01 zł od dnia 15 czerwca 2021 roku i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2 049,45 zł od dnia 15 czerwca 2021 roku;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 4 376,84 zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 679/21

UZASADNIENIE

Strona powodowa E. C. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedziba w G. wniosła 90 zasądzenie od pozwanej M. T. kwoty 13 435,46 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych od kwoty 11 386,01 zł od dnia wnie4sienia pozwu i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2 049,45 zł od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa poddała, że pozwana zawarła z (...) L. z/s w G. umowę pożyczki gotówkowej, lecz pozwana nie wywiązała się z umowy i nie dokonywała spłat rat pożyczki i wskutek braku dwóch pełnych rat po uprzednim we4zwaniu do spłaty, umowa została pozwanej wypowiedziana. Strona powodowa wskazała, że pozwana wpłaciła łącznie na poczet pożyczki 9 995 zł. Nadto wskazała, że pierwotny wierzyciel przeniósł na stronę powodową swą wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki na podstawie umowy przelewu wierzytelności przyszłych.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości kwestionując roszczenie co do zasady i wysokości. Pozwana zarzuciła brak legitymacji czynnej powoda, wskazała, że powód nie wykazał nabycia wierzytelności w stosunku do pozwanej, nie wykazał skutku rozporządzającego, nie wykazał odsetek umownych i podstawy ich naliczania. Pozwana zarzuciła także nierzetelność przedstawionej dokumentacji, stosowanie klauzul umownych o charakterze niedozwolonym i niewykazanie roszczenia odsetkowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. i (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedziba w G. zawarły umowę, na mocy której (...) L. sprzedał Funduszowi wszystkie przyszłe wierzytelności powstałe w okresie jej obowiązywania.

Dowód: umowa sprzedaży wierzytelności przyszłych w ramach procesu sekurytyzacji – k.37 – 45, pełnomocnictwo – k.9 , 210, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych – k.11 – 12, kopia z wydruku z KRS – k.13 – 15, 16 -19, 20 - 21

W dniu 17 maja 2018 r. w (...) Sp. z o.o. z/s w G. działająca za pośrednictwem pośrednika kredytowego i pozwana M. T. zawarły umowę pożyczki Nr (...), na podstawie której pozwanej udzielono pożyczki 19 200 zł z terminem spłaty 20 maja 2021 r. pożyczka była płatna w 36 miesięcznych ratach, przy czym prowizja wynosiła 9 600 zł, pożyczka do wypłaty 9 600 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty wynosiła 22 328,27 zł. W. rat określono na 620 zł, natomiast ostatniej na 628,27 zł z terminem płatności 20. Dnia każdego kolejnego miesiąca od czerwca 2018 r. Jednocześnie pozwana jako pożyczkobiorca przyjęła do wiadomości, że pożyczkodawca zamierza dokonać przelewu wierzytelności wszystkich wierzytelności pieniężnych z umowy, a nabywca wierzytelności będzie (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z/s w G..

Dowód: umowa pożyczki nr (...) – k.23 – 26, harmonogram spłat – k.27, formularz informacyjny – k.28 – 30

W dniu 18 maja 2018 r. pożyczkodawca przełał na rachunek pozwanej kwotę 9 600 zł.

Dowód: raport realizacji zlecenia płatności – k.32

W dniu 23 maja 2018 r. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki nr (...) przysługującą wobec pozwanej ujęto w liście wierzytelności w ramach umowy sprzedaży wierzytelności przyszłych.

Dowód: lista wierzytelności – k.55 – 57

W związku z brakiem wpłat pozwanej na poczet spłat rat pożyczki, wezwano pozwana do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 1 858,11 zł. [pozwana uprzedzono, że brak spłaty doprowadzi do wypowiedzenia umowy pożyczki.

Dowód: wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki – k.35 – 36

Pismem z dnia 21 stycznia 2020 r. w związku z opóźnieniem w spłacie pożyczki pozwanej wypowiedziano umowę pożyczki i wezwano do zapłaty w terminie 3 dni kwoty 11 759 zł. Pozwanej doręczono to oświadczenie 5 lutego 2020 r.

Dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu pożyczki z potwierdzeniem odbioru – k.33 i 34

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Wbrew zarzutowi pozwanej, strona powodowa wykazała swą legitymację procesową czynną. Oczywistym jest, że pozwana nie zawierała ze stroną powodową żadnej umowy i strona powodowa takiej okoliczności nie podnosiła, natomiast z dowodów dołączonych do pozwu wynika, że 26 listopada 2014 r. (...) Sp. z o.o. z/s w G. i strona powodowa zawarły w ramach strukturyzacji umowę przelewu wierzytelności przyszłych. Trudno więc uznać, żeby w umowie cesji z 2014 r. była ujęta wierzytelność, która powstała w dniu 17 maja 2018 r. Taka konkretyzację wierzytelności stanowi lista wierzytelności. Brak jest podstaw, by kwestionować listę wierzytelności z powodu złożonych pod listą podpisów, skoro decydujące znaczenie miało zawarcie umowy przelewu wierzytelności przyszłych i powstanie tych wierzytelności. Co do braku wykazania skutku rozporządzającego i momentu przeniesienia wierzytelności wskazać więc należy na tezy z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r. V CSK 379/15: 1. Umowa przelewu wierzytelności przyszłej przenosi na nabywcę uprawnienie do żądania spełnienia przez dłużnika świadczenia z takiej wierzytelności. Uprawnienie to realizuje się z chwilą zajścia zdarzenia wynikającego ze stosunku prawnego łączącego wierzyciela z dłużnikiem, które można też opisać jako skutek z mocą wsteczną wraz ze zrealizowaniem się stanu faktycznego. Nie można zatem

twierdzić, że uprawnienie takie jeszcze nie powstało, a skoro tak, to nie może coś, co nie istnieje zostać przeniesione na drugą osobę. Przeciwnikom takiego rozumowania za oręż służy zasada, że nie można przenieść więcej praw niż się samemu posiada, ale odeprzeć ją można wykazaniem istnienia prawa, z jedynie przesuniętymi w czasie wynikającymi z niego skutkami. 2. Tylko strony umowy przelewu mogłyby postanowić, że cesjonariusz nabędzie wierzytelność dopiero w momencie, kiedy zajdzie zdarzenie, od którego zależy wymagalność roszczenia o zapłatę. Podobnie jest z możliwością rozdzielenia skutku czynności z założenia zobowiązująco-rozporządzającej własnością rzeczy w umowie sprzedaży, na czynność tylko zobowiązującą i następnie dopiero w jej wykonaniu - czynność rozporządzającą. Dla nieruchomości może to być nawet konieczne, co wyrażają wprost przepisy wskazujące na formalną także kauzalność takiej czynności (art. 156, art. 157 § 2, art. 158 k.c.). Podobnie jest to wyrażone w przepisach o przelewie wierzytelności (art. 510 § 1 i 2 k.c.). Brak odpowiedniego postanowienia umieszczonego w umowie przelewu z woli stron oznacza brak podstawy prawnej, z której wynikałoby ograniczenie skutków przelewu tylko do zobowiązania, co sprawiałoby, że najpierw powstałyby one w majątku cedenta, a dopiero potem przeszły do majątku cesjonariusza. Tak jednak nie jest, słusznie więc poddaje się krytyce twierdzenie, że do czasu skonkretyzowania wierzytelności przyszłej cesjonariusz nie ma żadnego uprawnienia wobec dłużnika takiej wierzytelności. 3. Jeżeli strony umowy nie postanowią inaczej, to przelew wierzytelności przyszłej stanowi czynność zobowiązującą o podwójnym skutku zobowiązująco-rozporządzającym i jedynie samo rozporządzenie polegające na przejściu wierzytelności z majątku dłużnika do majątku cesjonariusza przesuwa się do czasu oznaczenia jej treści (art. 509 k.c.).

W ocenie sądu, oznaczenie wierzytelności nastąpiło w dacie zawarcia umowy pożyczki przez (...) Sp. z o.o. i pozwana w dniu 17 maja 2018 r., a strona powodowa wykazała nabycie wierzytelności odpowiednimi dokumentami oraz przedkładając dodatkowo listę wierzytelności.

Strona powodowa wykazała, że umowa pożyczki jest wymagalna, przedkładając oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z potwierdzeniem odbioru, a wcześniej wezwanie do zapłaty z uprzedzeniem o możliwości wypowiedzenia, czego pozwana nie kwestionowała.

Strona powodowa podała, że pozwana uiściła na poczet spłaty pożyczki łącznie kwotę 9 995 zł i przedstawiła na te okoliczności zestawienie wpłat wierzytelności (k.47) i jest zgodne z przedłożonymi przez pozwaną potwierdzeniami wykonanych operacji, których suma daje kwotę 9 995 zł.

W odniesieniu do niedozwolonych klauzul umownych zwrócić należy uwagę, że sąd wezwał do osobistego stawiennictwa pozwana celem jej przesłuchania wskazując, że stawiennictwo jest obowiązkowe pod rygorem pominięcia zeznań pozwanej w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa. Pozwanej doręczono wezwanie 23 października 2021 r., jednak na rozprawę się nie stawiła, a swą nieobecności nie usprawiedliwiła. Z tego względu nie było umożliwienie ustalenie okoliczności zawarcia umowy pożyczki, kwestii określenia postanowień umownych. Strona powodowa w pkt 2 pisma przygotowawczego z dnia 2 września 2021 r. odniosła się do zarzutu klauzul niedozwolonych czyniąc zadość obowiązkowi z art. 6 k.c. Pozwana więc nie stawiając się celem przesłuchania nie przedstawiła dowodów przeciwnych, by obalić stanowisko strony powodowej.

Strona powodowa wskazała, że na kwotę 13 435,46 zł składają się: kwota 11 383,01 zł z tytułu udzielonej pożyczki, kwota 332,67 zł z tytułu naliczonych odsetek umownych za faktyczny okres kredytowania wynikający z harmonogramu umowy pożyczki w wysokości 10 % w skali roku, 35,89 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie w spłacie kwoty kapitałowej zaległych rat w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia wypowiedzenia umowy i kwota 1 680,89 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od dnia 9 lutego 2020 r. do 20 maja 2021 r. Pozwana nie przedstawiła, zgodnie z wymaganiami art.6 k.c., czy wyliczenia te są błędne i naruszają postanowienia umowne. Nie kwestionowała, by wpłaciła wyższą kwotę na poczet spłaty pożyczki. Pozwana negując zasadność i wysokość prowizji uznała, że dokonała spłaty pożyczki i zanegowała wysokość dochodzonego przez stronę powodową żądania. Zwrócić jednak należy uwagę, że prowizja jako pozaodsetkowy koszt pożyczki nie narusza przepisu art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Odnosząc kwotę pożyczki wypłaconej pozwanej w wysokości 9 600 zł, do sposobu obliczenia kosztów pozaodsetkowych na podstawie wzoru wskazanego w powołanym przepisie, stwierdzić należy, że pożyczkodawca

mógł je ustalić do kwoty 11 040 zł, wszak takie mogły być maksymalne koszty pozaodsetkowe. Strona powodowa wskazała także, w odniesieniu do tego zarzutu pozwanej, w pkt 2 pisma przygotowawczego, że przepisy ustawy o kredycie konsumenckim nie uzależniają prawa kredytodawcy do pobierania kosztów pozaodsetkowych od tego, czy kredytodawca wykaże, czy jego koszty odpowiadają wysokości kosztów pobieranych od kredytobiorcy. Sąd to stanowisko podziela i zwraca uwagę na zasady wolnorynkowe. Wskazać należy, że postanowienia umowne w zakresie wysokości prowizji, przy uwzględnieniu ich zgodności z art.36a ustawy o kredycie konsumenckim oraz czasie trwania umowy nie stanowią niedozwolonych wzorców umownych. Pozwana podpisywała przedkładane jej dokumenty, mogła się z nimi zapoznać. Powoływanie się na art.5 k.c. oraz art.58 § 2 i 3 k.c. jest chybione, skoro pozwana nie wykazała, by działała pod wpływem przymusu, błędu, groźby. W żaden sposób nie można uznać, jak podnosiła pozwana, by prowizja w kwocie 9 600 zł, choć nie narusza art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, to narusza art.359 § 2¹ k.c. Prowizja to pozaodsetkowe koszty, które należy określić na podstawie wzoru określonego w ustawie, które w niniejszej sprawie nie są maksymalne, a zatem nie można uznać, że mimo to przepis umowy pożyczki o wysokości prowizji zmierza do obejścia przepisu art.36a ustawy o kredycie konsumenckim.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art.720 k.c. i art.509 k.c. oraz 354 § 1 k.c. sąd zasądził dochodzoną pozewem należność wraz z odsetkami, które wynikają z § 7 umowy pożyczki, w którym postanowiono, że od dnia następnego od zadłużenia przeterminowanego od kwoty kapitałowej nalicza się od dnia następnego odsetki za opóźnienie wg zmiennej stopy procentowej odpowiadające dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie. Odsetki te odpowiadają przepisowi art.481 § 2¹ k.c.

Na podstawie art.98 § 1 i 3 k.p.c. od pozwanej zasądzono na rzecz strony powodowej koszty procesu w kwocie 4 376,84 zł (17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa, 750 zł opłata sądowa, 3 600 zł koszty zastępstwa procesowego 9,84koszty uwierzytelnienia listy wierzytelności przed notariuszem).